

אמנזהילדית – מצד אחד נועוצה הסיבה להזנחה מוזרה זו בהתחשבות במוסכמות, והחוקרם מעניקים לה מקום כתוצאה מחייבכם האישית, ומצד שני היא נובעת מתופעה נפשית מסוימת שעד כה לא זכתה לשום הסבר. אני מתכוון לאמנזה המוזרה, שמסתירה מרוב האנשים (לא מכך!) את השנים הראשונות של ילדתם, כמעט עד לשנה הששית או השמינית לחייהם. עד עתה לא עלה בדעתנו להשתומם על אמנזה זו, אם כי היהת לנו סיבה טובה לכך. אנו למדים כי בשנים אלו, שהן לא נשמרו בזיכרוןנו מאוחר יותר אלא פירורי זיכרונות מעטים ובلتוי מובנים, הgebten בעירנות על רשותם, ידעו לבטא באופן אונשי כאב ושמחה, הריאנו אהבה, קנה ורגשות אחרים שטחטו אוטנו אז בחוווקה, ואך התבאננו באופן, אשר צוין על-ידי המבוגרים כראיה מובהקת לרأسיתה של הבנה ויכולת שיפוט. ועל כל זה אין אנו יודעים, מבוגרים, דבר. מדויע מפגר זיכרונו אחריו שאר הפעילויות הנפשיות שלנו? הלא יש לנו סיבה טובה להאמין שבשם תקופת חיים אחרת אין הוא מסוגל לקילטה ולשזרור טובים יותר מאשר בשנות הילדות דוקא.³

מצד שני, علينا להניח, או להשכנע מתוך חקירה פסיכולוגית של אנשים אחרים, שאוטם רשמי ששבচচন, השאירו בכל זאת עקבותיהם העמוקים ביתר בחיי הנפש שלנו, והשפיעו על כל התפתחותנו המוחדרת. אין אפשר אל אפשרות שהדבר בהיעלמות אמיתית של רשמי הילדות, אלא באמנזה, הדומה לו זו שאנו מוצאים אצל הנירוטים ביחס לחוויות מהחרות יותר, ואשר במהותה אין היא אלא אופן של הרחקה; קלומר, מנעה מן התודעה. אבל מה הם הכוחות שמביאים לידי הדחקה זו של רשמי הילדות? מי שיפטור חירה זו, יבהיר ללא ספק גם את האמנזה ההיסטרית.

בכל זאת ניתן וודים להימנע מלציין שקיומה של האמנזה הילידית נתן

¹ הערכה שנוספה ב-1915: אין גם אפשרות להבחין בכונה בחלק הנוגע לתורהשה לפני שהכרנו את החלק השיך לילדות.

² הקביעה הכתובה כאן נראהה לי עצמי, לאחר משעה, כה נועזת, עד שהחלلتני לבודקה על-ידי סקירה נוספת נספת של הספרות. וזאת כדי שהשאורתה את קביעתי ללא שניי. העיבור המדעי של התופעות הגופניות והנפשיות של המיניות בגיל הילדות מצוי עדרי בראשית דרכו. מחבר אחר, ס. בל (Bell, 1902), אמר כי:

"I know of no scientist who has given a careful analysis of the emotion as it is seen in the adolescent".

"אני מכיר מזמן שניתה באופן מודיעק גליוי ורגש זה כפי שהוא נצפה אצל המתבגר".

גלויזים מיניות סומטיים מתקופת טרום ההתבגרות, וכו' לשושמת-לב רק מזמן יחסם אל תופעות של התנוונות וכיסרנים של התנוונות. ככל תיאורי הפסיכולוגיה של גיל זה לא קראתי ולא גשם פרק אחד העוסק בחיי האהבה של הילדים. אך הדבר בחיבורים הידועים של: Preyer (1882), Baldwin (1895), Perez (1886) Strumpeil (1899), Groos (1899), Bleuler (1908), Hall (1908), Moll (1909) אשר ראה או לא Horwitz בברלין, אין ממש סיבה לשינוי זהה. לעומת זאת, ראו בלוילר (Bleuler, 1908).

הערכה שנוספה ב-1915: ספרה של הגב' ד"ר הרמן הוג-האלמות (Hug-Hellmuth, 1913) ללחן בחשיבותו, במלוא מובן המילה, את הגורם המני שהונחה.

את אחת הביעות הקשורות בזיכרונות הילדות המוקדמים ביותר ניסתי לפטור במאמרי "על זיכרונות מחותים" (פרויד, 1899).

ב. המיניות הילדיות

ההזנחה של התהום הילדי – חלק מהדרעה הרווחת באשר לדחף המיני היא, שהוא נעדר בתקופת הילדות ומתעורר רק בפרק החיים שנקרא התבגרות. אין זו רק טעות פשוטה, אלא אף טעות הרות-תוציאת, שכן היא האשמה העיקרית באין-ידעיתנו עד עתה מהם התנאים הבסיסיים של חי המין. לימוד יסודי של הגילאים המיניים בילדים יגלה לנו, קרוב לוודאי, את התכונות החשובות של הדחף המיני, את אופן התפתחותנו ואת המקרות השונות המרכיבים אותו.

מן הרואי לציין שהחוקרים העוסקים בהסביר תכונתו ותゴבותיו של היחיד הבוגר הקדישו תשומת-לב מרובה יותר לתקופה המוקדמת המתיחסת לעבריו המשפחתי של היחיד, ככלומר, וחוקרם אלה ייחסו לתוישה השפעה גדולה הרבה יותר מאשר לתקופה המוקדמת האחראית של היחיד, הינו: לילדות. לכaura אפשר היה לחשוב שהשפעתה של תקופת הילדות תהיה קלה יותר להבנה, וראויה לכך שתילקה בחשבון לפני התהייחסות להשפעה הורשתה! לעתים קרובות אנו מוצאים בספרות רשיימות שענינן בפעולות מינית מוקדמת אצל ילדים קטנים: על זקופה, אוננות ואפילו פעילות דמוית משgal, אולם אלו מוכאות תמיד רק בתחוםים יוצאי-דופן, כקוריויזום או כדוגמאות מרעיתות של ילדים ש"התקלקו" בטרם עת. ככל הידוע לי, אף חוקר לא הבחן באופן ברור בחוקיות של הדחף המיני אשר פועל בילדים, ובכתבם הרבים העוסקים בתפתחות הילד, פוסחים על-

פיירוב על פרק "התפתחות המינית".²

¹ הערכה שנוספה ב-1915: אין גם אפשרות להבחין בכונה בחלק הנוגע לתורהשה לפני שהכרנו את החלק השיך לילדות.

² הקביעה הכתובה כאן נראהה לי עצמי, לאחר משעה, כה נועזת, עד שהחלلتני לבודקה על-ידי סקירה נוספת נספת של הספרות. וזאת כדי שהשאורתה את קביעתי ללא שניי. העיבור המדעי של התופעות הגופניות והנפשיות של המיניות בגיל הילדות מצוי עדרי בראשית דרכו. מחבר אחר, ס. בל (Bell, 1902), אמר כי:

"I know of no scientist who has given a careful analysis of the emotion as it is seen in the adolescent".

"אני מכיר מזמן שניתה באופן מודיעק גליוי ורגש זה כפי שהוא נצפה אצל המתבגר".

גלויזים מיניות סומטיים מתקופת טרום ההתבגרות, וכו' לשושמת-לב רק מזמן יחסם אל תופעות של התנוונות וכיסרנים של התנוונות. ככל תיאורי הפסיכולוגיה של גיל זה לא קראתי ולא גשם פרק אחד העוסק בחיי האהבה של הילדים. אך הדבר בחיבורים הידועים של: Preyer (1882), Baldwin (1895), Perez (1886) Strumpeil (1899), Groos (1899), Bleuler (1908), Hall (1908), Moll (1909) אשר ראה או לא Horwitz בברלין, אין ממש סיבה לשינוי זהה. לעומת זאת, ראו בלוילר (Bleuler, 1908).

הערכה שנוספה ב-1915: ספרה של הגב' ד"ר הרמן הוג-האלמות (Hug-Hellmuth, 1913) ללחן בחשיבותו, במלוא מובן המילה, את הגורם המני שהונחה.

את הרושם הטוב ביותר באשר למצוות העכשווי בתחום זה אנו מקבלים מתוך כתבי-העת

הפרעות בסדריותה של ההתפתחות המגניתית, או להשתמר מכוח תכונות אינדריווירואליות. שום דבר אינו ידוע בוגדים לגבי החקיקות והתקופתיות של מהלך ההתפתחות משתנה זה, אולם נראה שחיי המין של הילדים מקבלים על-פי-רוב ביטוי סמוך לשנת חיים השלישית או הרבעית באופן שנitin לצפות בהם.⁶

העכבות המגניות – הכוחות הנפשיים אשר יתיצבו יותר כמחסומים בדרכו של הדחף המני, וכמו סקרים יתעלו את זרימתו לכיוון אחד (הגועל, רגש הבושה, תביעות האידיאל האסתטי והמוסרי), נבנים משך תקופת החבון המלא או החלקי. כshedover בילד המוקם בתרכות, נוצר רושם שבנויות סקרים אלה היא מלאכתו של החינוך, ואין ספק שהחינוך אמן תורם לכך הרבה. למעשה של דבר משלו מוכבת התפתחות זו מבחינה ארגנטית, היא מקובעת על-ידי התורשה ועשוייה, לעיתים להיווצר ללא עזרת החינוך כלל. החינוך לא יחרוג מגבולות התחום המיועד לו אם יगביל עצמו להליכה בעקבות מה שכבר נקבע באופן ארגנטני, תוך הטבעתו בצורה ברורה ומעמיקה יותר.

הצורות בגובה ועידן – באילו אמצעים נבנים מבנים אלה, החשובים כל-כך לתרבות ולנורמליות האישית המאוחרת יותר? הם נבנים קרוב לוודאי על

6. אנלזיה אנטומית אפשרית להתחנות התפקיד המגני הילדי, אשר מתאימה לטענות, מתוארת בಗילי שיל באיר (Bayer, 1902) שאבירי המין הפנימיים (הרחים) של תינוקות שאך זה נולדו גדולים יותר, בדרך-כלל, מלאה של ילדים בוגרים יותר. עם זאת אין וראות לגבי התפיסה בדבר הנטמאות זו, שיווסה על-ידי הלבן גם לחלים אחרים של המנגנון הגנטי. לפי הלבן (Halban, 1904) מגע תחילה נסיגה זה לסופו לאחר שבועות מיטים של חיים מחוץ לרחם.

נוסף ב-1920): החוקרים הרואים את החלק האנתרופטיציאלי של בלוטת המין כאיבר הקבוע את המין; והובילו על-ידי קירות אנטומיות לדי' קר שידברו, מצד, על מגניות ילידית ותקופת החיבור מני. אני מצטט מתוך הספר של ליפשוץ (Lipschutz, 1919), שנוצר קודם, על בלוטת ההתבגרות: "נעשה הרבה יותר צדק לעובדות, אם נאמר שהתבגרות סימני המין, כפי שהיא מתרחשת בגיל התבגרות, מבוססת רק על מהלך, שמאז תקופת חיינית בתקופת הילדות".⁷ העובדה שתנוק אשר זה אך נולד מבייא עמו ניצנים של אימפלולסים מנינים נראית ודאית. אימפלולסים אלה מושפעים להתפתח במשך תקופה מסוימת, אולם אחר-כך הם מוכפפים לדיכוי הולך ומתגבר. דיכוי זה יכול להיפסק באמצעות

מקום להשואה חדשה בין מצבו הנפשי של הילד לבין זה של הפסיכונירוטי. כבר פגשנו קודם בנקודת השוואת אחרת, כשהגענו אל הנושא שהמנזיה של הפסיכונירוטים שמרה על העמדת הילדית או שהובלה אליה בחזרה. יתכן שיש לחבר דוקא בין האמנזיה הילדית עצמה לבין האימפלולסים המגניים של הילדות.

יתר על כן, בקשרת האמנזיה הילדית אל האמנזיה ההיסטוריה קיימת יותר ממקרים בלבד. האמנזיה ההיסטורית, המשרתת את ההדקה, מוסברת בעובדה שבידי היחיד יש כבר מלאי של עקבות זיכרון, עקבות שהוצעו מכל אפשרות של נגימות מודעת, וכך הם מושכים אליו מתחוק שקר אסוציאטיבי את החומר שעליו פועלים הכוחות הדוחים של ההדקה, הباءים מן התודעה.⁸ ניתן לומר אףו שלא אמנזיה ילידית לא הייתה קיימת כלל אמנזיה ריסטורית.

אני סבור אףו, שהאמנזה הילידית, הופכת את ילדתו של כל יחיד לתקופה מוקדמת פרה-היסטורית, בכיוול, ומכסה ממנו את ראשית חייו המין שלו, היא האשמה בכך שבדורך-כללו לא מייחסים לתקופת החיים הילדית ערך באשר להתפתחות חייו המין. משקיף ייחד אינו יכול למלא את החלל שנוצר בידיעותינו באופן זהה. כבר ב-1896 הגדשתי את משמעו של שנות הילדות באשר להיווצרות תופעות חשובות מסוימות אשר תלויות בחיה המין (Freud, 1896), ומאז לא חדרתי מלהדגיש את חשיבות הגורם הילדי ביחס למגניות.

הפריצות בתקופת החבון המגני שבילדות

המצאים השכחים מאור של מה שנחשב לאימפלולסים מגניים יוצאי-דופן ובבלתי-רגילים בילדות, וכן גילוי זיכרונות הילדות של הנורוטים, שעד עתה היו לא-מודיעים, מאפשרים לשרטט באופן מדויק למדרי את התמונה הבאה של ההתחנות המגניות בתקופת הילדות.⁹

העובדת שתנוק אשר זה אך נולד מבייא עמו ניצנים של אימפלולסים מנינים נראית ודאית. אימפלולסים אלה מושפעים להתפתח במשך תקופה מסוימת, אולם אחר-כך הם מוכפפים לדיכוי הולך ומתגבר. דיכוי זה יכול להיפסק באמצעות

4. הערכה שנוספה ב-1915: אידי-אפשר לבחין את המכנים של ההדקה אם מכאים בחשבון רק את אחד משני התהיליכים הללו, אשר פעילים ביחד. לשם השוואה תוכל לשמש הדריך בה מודרך התיר אל פגגת הפירמידה הגדורלה של גיזה: מצד אחד הוא נדרח, ומצד שני הוא נمشך.

5. חומר זה ניתן לשימוש בזכות הציפייה המזcketת, שנות הילדות של מי שנשאים מאוחר יותר נוירוטים, אין שונות באוויח מהותי מלאה של מי שנשאים מאוחר יותר בריאים, אלא רק מבחינת העזמה והבהירות שלהן.

ביטויי המיניות הילדית

המציצה — מטעמים שיתבררו מאוחר יותר, אנו מבקשים לבחון את המציצה (מציצה לשם תענוג) כדוגמה לביטויים המיניים הילדים. רופא הילדים ההונגרי לנדר (Lindner, 1879) הקריש לתופעת המציצה מהAKER מעוללה.

מציצה, שמשמעותה אצל היונק ויכולת להימשך עד לשנות הבגרות או להתקיים לאורך כל החיים, מתבטאת ברגע של מציצה, חזר ונשנה באופן ריתמי, של הפה (השתפתיים). והוא מגע שמטרתו אינה מכוננת לשיפוק צורכי התזונה. כאובייקט שבו מתבצעת המציצה משתמש היונק בחלק מן השפה עצמה, בלשון, או בכל דבר אפשרי אחר שנמצא בהישג-ידי, אפילו בuhan הרجل. דחף לתפוס, שאף הוא מופיע כאן, מבטא עצמו על-ידי מריטה ריתמית בויזמנית של תונך האוזן, יוכל להשולט גם על חלק גופו של אדם אחר (על-פיירוב אוזן), לשם אותה מטרה עצמה. המציצה לשם תענוג כרוכה בניצול מלא של תשומת-הלב, והיא גורמת להידמות, או אפילו לתגובה מוטורית נשחוותת כמוין אורגזמה.⁹ לעיתים קרובות מטרפת אל המציצה לשם תענוג גם נגעה המכחכת חלקי גוף מסוימים, כגון החזה או איברי המין החיצוניים. בדרך זו מגעים ילדים רבים מן המציצה אל האוננות.

לנדר עצמו (Lindner, 1879) הבהיר בבחינות באופי המיני של פעילות זו והרגיש אותו ללא הסתייגיות. לעיתים קרובות משווים את המציצה בחדר הילדים ל"מידות המגוננות" המיניות האחרות של הילד. רופאי ילדים ובכלים רפואיים עציבם ערכו באופן נמרץ על תפיסה זו, שUMBOSHT בחלוקת על הבלבול בין "מינני" לבין "גנטילי". התנגדות זו מעלה את השאלה הקשה, שאינה סובלת דיוחו: מהו המאפיין הכללי שבਊתו נוכל להבחין בגילוים המיניים של הילד. כוונתי לומר שהקשר בין התופעות, אותו הבנו בזוכות החקירה הפסיכואנליטית, מצדיק את ראיית המציצה כביטוי מיני, ודוקא דרכה הואאפשר לנו ללמידה את המאפיינים החשובים של הפעולות המינית הילדית.¹⁰

אוטואוטיסטים — מוטלת علينا החובה להעריך דוגמה זו באופן יסודי. הדחף,

^{9.} מתרבר כאן מה שכחונו יפה למשך כל החיים, דהיינו: שטיפוק מיני הוא סט השינה הטוב ביותר. מרכיב המקדים של נדרו שנייה עצביים נובעים מאיסטיפוק מיני. ידוע שמטפלות הסרות מצפן מרדימות ילדים אורחים על-ידי ליטוף אברי המין שלהם.

^{10.} חוק אחד בשם ד"ר גאלאן (Galant) פורסם ב-1919 תחת הכותרת "Das Lutscherli", חוק אחד בשם ד"ר גאלאן (Galant) פורסם ב-1919 תחת הכותרת "Das Lutscherli", אט וידואה של נערה בוגרת שלא ויתרה על עיסוק מיני ילדי זה, והיא "המוני-המוני", אט וידואה של נערה בוגרת לא נערה לא נער

השבול האימפואטיסים המיניים הילדים עצמם, שוריהם לא פסקה גם בתקופה זו של חיבורן, אולם האנרגיה שלהם עברה הטיה, מלאה או כמעט מלאה, מן השימוש המINI לכיוון של מטרות אחרות. דומה אפוא, שההיסטוריה של התרבות תמיימית-דעימית באשר להנאה שהטהה צואת של כוחות דחף מיניים ממטרות מיניות והכוונות למטרות חדשות היא תהליך שראוי לכנותו בשם "עדירון" (סובלמציה). אלו הם מרכיבים ובCUDA-עוצמה עברו כל ההישגים התרבותיים. אנו נסיף, אפוא, שאותו תהליך מתרכש בעת התפתחותו של היחיד עצמו, ותחלתו נקבעת בתקופת החיבור המINI של הילדות.⁷

גם בונגוע למכנים של עידון כזה אפשר להעוז ולשער כי מצד אחד, אימפואטיסים מיניים אלה של שנות הילדות לא היו בני שימוש, שכן תפקידו הרוביה נדח, ועובדיה זו מהויה את המאפיין העיקרי של תקופה החיבור. מצד שני, אימפואטיסים אלה כשלעצמם היו פroneutרים, שכן הם יוצאים מאזורים אוטוגניים ונישאים לעמידה דחפים שלואר כיון התפתחותם של היחיד, עלולים לגרום רק לתஹשות של העדר הנאה. לפיכך הם מעוררים כוחות-נגד נפשיים (אימפואטיסים של תגובה) שבונים את הסקרים הנפשיים כגון גועל, בושה ומוסר, לשם דיוקן אידה-הנאה זאת.⁸ פריצות בתקופת החיבור — אל נשלחה את עצמן. הבנתנו את התהליכים של תקופה החיבור או של דחינת המיניות הילדית הינה בעלת אופי היפותטי ועומום. אם אנו רוצחים לחזור למציאות, علينا לקבוע שימוש כזה במיניות הילדיות מהויה אידיאל חינוכי, שעיל-פיירוב סוטה ממנו התפתחותו של הילד. לעיתים קרובות סוטה התפתחותה במידה ניכרת בנקודתה כלשהי. מזמן לזמן מבחנים בפריצתם בהיקף מסוים של גילויים מינניים, שחמקו מהעדון, או שפעילות מינית מתקיימת במשך כל תקופה החיבור, עד להתקרצותו המוגברת של הרחף המINI בגיל ההתבגרות. במידה שהמחנכים מקרישים תושמת-לב כלשהי למיניות הילדית, הם מתנגדים בדיקוק כאילו היו שותפים לדעתינו על עיצוב הגנות המוסריות על החנון המיניות, וכайлו הם יודעים שפעילות מינית עשו את הילד לבתני נתן לחינוך. אפשר לקבוע זאת מtower רדייפתם אחר הביטויים המיניים של הילד, שאוטם טוביה להפנות את התעניינותו אל תופעות מןין זה, תופעות שאימיתן מאיימת על מערכת החינוך, כי אנו מצפים מהן למידע על ההבנה הראשונית של הדחף המINI.

.7 את הכנוי "תקופת חיבור מינית" שאלתי מאות ו. פלייס.

.8 הערכה שנוספה ב-1915[1]: במקורה הנדרון אכן מתרכש עידון של כוחות הדחף המיניים על מסלול תצורות-התגובה, אבל בדרך-כלל אנו רשאים להפריד זה מזה, מבחינה מושגת, את העדרון ואת תצורות-התגובה כשתי תהליכיים שונים. עידונים יכולים להיות גם על-ידי מנחים אחרים ופושטים יותר.

לעכבר נמרצותו. *Globus Hystericus*, חשו חנק בגרון והקיאו, היו בשנות ילדותן מוצצות

בינויה, או במציצה לשם תענוג,anno יכולם להבחין בשלושת המאפיינים החשובים של הביטוי המיני הילד. ביטוי זה נוצר מותך הישענות על אחד מתפקידיו, גגון החינויים, עדין אין הוא מכיר אובייקט מיני, ובמובן זה הוא אוטואוטו, מטרתו המינית כפופה לשלית אзор אROUTוגני אחד. נקדמים אפוא ונקבע שכוחם של מאפיינים אלה יפה גם ביחס למורביה הפעילויות האחרות של הרחפים המיניים וילדיהם.

מטרה המינית של המיניות הילידית

אפקיניס של אזרורים ארוטוגניים – מתוך דוגמת המציאות ניתנת להסיק מסקנות וסתירות על אפיונו של אзор ארוטוגני. זה מקום בעור או בקורס הרירי שבו יויריים מסווגים מעוררים תחושת הנאה בעלת אינטס מוגדרת. אין ספק שהగירויים מעוררי ההנאה קשורים בתנאים מיוחדים, אלא שאין אנו יודעים מה הם תנאים אלה. מן ההכרח שהמייד הריתמי מלא בהם תפקידן וכמו כן מתבקש שאנגלגיה לגירוי הדגדוג. לעומת זאת, פחות ברור אם ניתן לתאר את אופי תחושת ההנאה כ"מיוחדת" ונגרמת על-ידי הגירוי, כشيخודיות זו כוללת את גורם המני. בעניינים של הנאה ואיזה הנאה עדין מגששת הפסיכולוגיה באפלה, עד כדי כך שההנחה הזורירה ביותר היא המומלצת ביותר. מאוחר יותר ניתקל בזימוקים בהוכחות במינוחם תחושת ההנאה.

התכוונה האROUTוגנית יכולת להיות קשורה באופן מיוחד למקום מסוים בגוף. יש אזורים אROUTוגניים שנעודו לכך מראש, כפי שקרה למשל דוגמת האמיציה. אולם אותה דוגמה מלמדת גם של מקום אחר או בקורס הרידי יכול לשמש כאזור אROUTוני אם קיימת בו התאהמה מסוימת לכך. אינטגרו-קשורה, אם כן, ליצירת תחותשת הנאה יותר מאשר טבעו של המקום בגוף. הילד המומצץ תר את גופו ובוחור לעצמו מקום כלשהו למציצה לשם תעוגן. מקום זה עשה אה-רכך, מתוך הרגל, למקום המועדף. אם תוק כדי נתקל הילד במקרה נאחד המקומות המיועדים לכך מראש (פטמות החזה, איברי המין), נשאר מקום זה בבחינת המקום המועדף. אותה יכולת העברה חזורת ומוסיפה גם בסימפוטומולוגיה של ההיסטוריה. בנוירוזה זו כוללת ההדקה, יותר מכל, את האזורים של איברי המין עצמו, ואלה מעבירים את רגישותם לגירויים אל שר האזורים האROUTוגניים. אזורים שבדורך-כללו זנחים בחיים הבוגרים, ואשר מתנהגים אז באיברי המין לכל דבר. אולם מעבר לכך, כמו במציצה, כל מקום אחר בגוף

החוsha היסטרית של גוש בגרון המונע בליעיה.

שאינו מכון כלפי אנשים אחרים אלא בא לידי סיפוק בגוף הילד עצמו, הוא המאפיין הבלתי ביכולת של פעילות מינית זו. דחף זה הוא אוטוֹרָוטִי, אם נכון עובדה זו בכינוי מוצלח שאותו טبعה. אליס.¹¹ ברור גם שמעשהו של הילד המוצץ נקבע על ידי החיפוש אחר הנאה שכבר נחוותה, ובעת המציצה הוא שבונצבר בה. בעזרת המציצה הריתמית של מקום כלשהו בעור או בקרום הרירי, הוא מזמין באופןם ביותר את סיפוקו. קל לנחש באילו הזדמנויות עבר הילד חתנסיות ראשונות שגרמו לו הנאה זו, שאותה הוא שואף לחדר עכשו. מן ההכרה שהפעילות הראשונה והחוינית ביותר של הילד, ינית שדר האם (או תחליפיו), היא שהפגישה אותו עם הנאה זו. היינו אומרים ששתפיו של הילד התנהגו כמו אוזור אROUTוגני, והגידרו של זרם החלב החם היה, ללא ספק, הסיבה לתחושים ההנאה. בתחילת היה מן הסתם סיפוק האוזור האROUTוגני כدرוך בסיפוק איזורך בתזונה. הפעילות המינית נשענת תחילתה על אחת הפונקציות אשר ממשות לקיום החיים, ורק מאוחר יותר היא הופכת לבളיה תליהה. מי שראה ילד רווה דודים, הנסוג מן השד, כשלל לחיו האדומות נסוק חיק' מאושר, ונדרם, חייב היה לצין לעצמו שתמונה זו אופיינית גם לזרק הבעת הסיפוק המיני המאוחר יותר בחיים. עתה נפרד היצור בחזורה על הסיפוק המיני מן היצור בתזונה. הפרדה הופכת לבליתי נמנעה עם הופעת השינויים, כשהמזון שוב אינו נמצץ אלא גם לעס. הילד אינו משתמש באובייקט זו לשם יניקה, אלא מעדרף מקום כלשהו עעורו הוא, משום הדבר נוח לו יותר, וכשל כך הוא מעמיד את עצמו כבלתי ללו' בעולם החיצוני, שעליו עדין אין הוא יכול לשולט. באופן כזה הוא יוצר עצמו, כביכול, אוזור אROUTוגני שני, אם כי נחות בערכו. לנחתותו של מקום שני זה יהיה מאוחר יותר חלק בכך שהילד יחש את החלקים הזרומים, למשל את שפתיהם, אצל אדם אחר. (היאנו מיחסים לו את המילים, "חבל שאני יכול לנשך ג. עצמי").

לא כל הילדים מוצאים. יש להניח שלמציצה מסוימת אותם יולדים שאצלם המשמעות האROUTונגית של אזור השפתיים חזקה יותר מבחינה קונסטיטוטיביזונית. אם משמעות זו מוסיפה להתקיים, יהיו ילדים אלה מבוגרים אণינית-טעם בכל הנוגע לנשיותם. הם ייטו לנישוק פרוורתי או, אם הם גברים, יהיו בעלי מניע חזק לשתייה ולעלישון. אבל אם למקומ זה חודרת ההדקה, הם יחושו גועל מפני אכילה ויפתחו הקאה היסטורית. ההדקה, מכוח תפkidיו הכספי של אזור השפתיים, התפשט והשפיע על דחף התזונה. פצייניות רבות של שבלון מהפרעות אכילה.

11. ה. אליס התכוון אמונם במונה "אוטו-ארוטי" למשהו שונה במקצת. זה מונח שmobנו הוא התרגום ש妄ינה מתעוררת בשל גורם חיצוני, אלא צומחת בפנימיות עצמה. מה חשוב לפסיכוןיה, הוא לא ההתחווות אלא היחס אל אובייקט. ככל המהדורות לפני 1920 הערכה זו נכתבה כרולאלן: "ה. אליס קלקל למשעה את משמעות המושג שאותו המציג על-ידי שככל את כל ההיסטוריה, וכל הגילויים של אוננות בין התופעות של אוטו-ארוטיזם".

על-פי מוצבו לשמש כאמצעי לקשרת המיניות לתקודים גופניים אחרים. עליינו לאחר לעצמו את משמעותו האורטוגנית הרובה של אוזור והגוף, כבר מן ההתחליה. בעזרת הפסיכואנאליזה אנו לומדים בהשתוממות אילו Shinonyms נוטלים אנשים על עצם ביחס לגירויים המיניים שמקורם באוזור פי הטעט, ועד כמה שכיחה האפשרות שלכל אוזר החיים תישאר לאוזור זה מידה ניכרת של רגשות גנטלית גירורי.¹⁵ הפרעות המיעיים, השכיחות כל-כך בשנות הילדות, אחראיות לריגושים העזים שמקורם באוזור זה. דלקות מעיים בגיל הרך ביותר הופכות את הילדים להשair חוויה זו של הסיפוק ביד המקורה.¹⁶ כבר הכרנו את הפעולה המלאה מטרה זו באוזר השפטים. פועלות המציצה מקשרת את השפטים גם לאכילה. בהמשך ניגש עם אמצעים דומים אחרים המשמשים כמקורות של המיניות. מצב של צורך בחזרתו. עליינו להיות מוכנים לכך, שהטבע נקט אמצעים בטוחים כדי לא להשאיר חוויה זו של הסיפוק ביד המקורה.

אליה על הביטוי הסימפטומטי של הנירוזה, בכלל של תופעות המאופיינות בהפרעות מעיים. אם נביא בחשבון את המשמעות האורטוגנית, אשר נשתרה – אם גם תוך שינוי – באוזר הייצאה של המיעיים, אל לנו להקל וראש גם בהשפעתם של התחרום, שלהם ייחסה הרפואה הישנה משקל רב כל-כך בהסבירות מצבים נירוטיים.

ילדים המנצלים את סגולות הגירוי האורטוגנית של אוזור פי הטעט, מסגרים עצם בכך שהם עוצרים את הצואה, שבהתברותה גורמת להתקוצזויות שריריים עזות, וכשהיא עוברת דרך פי הטעט היא עלולה להפיעיל גירוי חזק על הקروم הרירית. לצד תחושת הכאב, חייבות להיווצר תוך כדי כך גם תחושת הנאה רכה. כשבועות מסרב בעקבשות לרוקן את מעיו כשהואמושב על גבי הסיר, ככלומר כשחרdotות המטפלת רוצה בכך, ושומר תפkor זה לדגש שבו יהיה לו חشك לתופעות של חריגות את צרכיו, فهو אחד הסימנים המוקדמים והמובקים ביותר לתופעות של חריגות או עצונות בשלב מאוחר יותר בחיים. מובן שלא אכפת לו כל ליכלך את מיטתו, הוא רק דואג לכך שלא יאבד לו הרוח הנוסף של ההנהה בהפרשת הצואה. צודקים אףוא מהחנכים כשם מכנים ילדים שמעללים מעשים כאלה בשם "ילדים רעים".

תוכלת המיעיים, שפועלת כגוף המגרה את משטח הקром הריר, הריגש מבחינה מינית, מתנהגת כמקורמה איבר אחר, שאמור להיכנס לפועלה רק לאחר שלב הילדות.* עבר הפעוט יש לתכולת מעיים זו משמעויות חשיבות אחרות. הצואה נשחתה בכירור כחלק שישך לגוף הפעוט ומהויה את ה"מתנה" הראשונה, שהופצתה יכולה להיחשב כצ'יטונטו של היצור הקטן לדרישות סביבתו, ומונעתה עלולה להתפרש בכירור לסרבונות שלו. בעוד שבתחילה היא נשחתת כ"מתנה", מאוחר יותר היא זוכה למשמעות של "ילד", שלפי אחת התיאוריות המיניות הילדיות, ונרכש באמצעות פועלות האכילה ונולד דרך המיעיים.

עצירת הצואה, הנובעת בתחילתה מתוך כוונה להשתמש בה כגירוי של אוננות

15. הערכה שנוספה ב-1910 והורחבה ב-1920[:]. השו עם המאמרים "האופי והאורטוגנטיה האנאלית" (פרויד, 1909, בקובץ זה). ו"תמודות בדרך כפי שהן מתבטאות באורטוגנטיה האנאלית" (Freud, 1917).

* פסקה זו נוספה ב-1915.

עשוי להיות מצדד ביכולת הגירוי של איברי המין ולהתעלות לדרגת אוזור ארטוגני. אוזרים אורטוגניים והיסטרוגניים חולפים מאפינים דומים.¹²

המטרה המינית הילדיות – המטרה המינית של הדחף הילדי מתבטאת בהגעה לשיפור באמצעות הגירוי המתאים של האוזור האורטוגני, שנכח באופן זה או אחר. מכאן כי סיפוק זה צריך היה כבר להחוות קודם לכך, שהטבע נקט אמצעים בטוחים כדי לא להשאיר חוויה זו של הסיפוק ביד המקורה.¹³ כבר הכרנו את הפעולה המלאה מטרה זו באוזר השפטים. פועלות המציצה מקשרת את השפטים גם לאכילה. בהמשך ניגש עם אמצעים דומים אחרים המשמשים כמקורות של המיניות. מצב של צורך בחזרה על הסיפוק מתגלה בשני אופנים: באמצעות רגש מתח מיוחד אשר כשלעצמו הוא בעל אופי של איד-הנאה, ובאמצעות תחשות גירוד או גירוי, שנקבעת במרכז ומושלכת אל האוזור האורטוגני הפירפריאלי. לפיקך אפשר לנוכח את המטרה המינית גם כזו שמחילה את תחשות הגירוי המושלכת על האוזור האורטוגני, בגין היצוני שמסליק אותה על ידי שהוא גורם לחשות סיפוק. גירוי היצוני זה יתבטא, על-פי-דרבו, בהפעלה אנלוגית למציצה.

העובדת הש策ון מתחודר גם באופן פרירפראלי, על-ידי שינוי של ממש באוזר האורטוגני, תואמת לחלוין את הדע הפיזיולוגי שלו. ועובדת זו מתמיהה במידה מסוימת, שכן, לשם סיילקו דרוש הגירוי האחד, גירוי שני שיתרחש באותו מקום.

ביתויי המיניות באוננות¹⁴

לאחר שモון לנו כבר הדחף מאוזור אורטוגני יחיד, נוכל לגלות בשמה של א נותרו עוד דברים רכיבים וחשובים יותר ללמידה על פעילותו המינית של הילד. ההבדלים הבורורים ביותר בין הפעולות השונות, קשורים בנסיבות הדורוש לשם קבלת הסיפוק. ביחס לאוזר השפטים מתבטה מעשה זה במציצה, ויש להחלייף בפעולות שרירים אחרים, בהתאם למצבם ותCONDנות של האוזרים האחרים.

פעולות אוזר פי הטעט – בדומה לאוזר השפטים, מתאים אוזר פי הטעט

12. בעקבות שיקולים נוספים וישום תציפוי אחרות, הגעתו לידי כך שאני מיחס את תוכנות האורטוגניות לכל המקומות בגוף, ולכל האיברים הפנימיים. השווה להלן בעניין הנركיסים. [הערה במהדורות 1910: "הבעיות הביוולוגיות המתיחסות להשערה בדבר אוזרים אורטוגניים נדונו על-ידי א. אדרל (Adler, 1907).]

13. הערכה שנוספה ב-1920[:]. בברוריהם ביוולוגיים כמעט ולא ניתן להימנע מהזדקות לארוחה המחשה הטלאולגי והמדגי מטרות], על אף הידעשה שכלל מקרה בווד אין ביחסון מפנוי טעות.

14. השו לכאן את הספרות על האוננות, שחרף הייתה עשויה מודר, על-פי-דרוב היא חסרת כיוון בהשקבותיה; למשל, ב. רוחלדר (Rohledder, 1899).

אם אכן שיש להבחן בשולחים של האוננות הילידית, יועל הדבר לבחירת העניין.¹⁶ הראשון שבאים שייך לתקופת הינקות, השני לתקופת הפריחה הקצרה של הפעילות המינית סמוך לשנת החימם הרבייעית, ורך השלישי תואם לתופעת אוננות ההתבגרות, שלעתים קרובות מציגנים רק אותה אוננות.

השלב השני של האוננות הילידית – נדמה אולי אוננות הינקות געלאמת לאחר זמן קצר, אולם הסטייה האגדולה הראשונה מההתפתחות שלילה אמרו לשאוף אדם בן תרכות, יכולת להתחטט בהמשכתה הבלתי פסקת של האוננות עד להתבגרות. כבר בשנות הילדות של אחר תקופת הינקות, בדרך-כלל לפני השנה הרבייעית, רגיל הרחף המיני של אוזור גנטלי זה להתעורר מחדש, ולהתקיים ממש תקופת מסויימת עד לדיבוקו מחדש, או להמשכו ללא הפסקה. התנאים המאפשרים זאת מגוונים מאוד, וניתן לרדם רק על ידי ניתוח מדויק של מקיריים בודדים. אולם כל הפרטים של פעילות מינית ילידית זו, בתקופה השניה, משאירים בזיכרונו האדם עקבות רשימים עמוקים (לא-מודעים) ביותר, ואלה קובעים את התפתחות אופיו, אם ישאר בריאו או יפתח סימפטומים של נוירוזה וילקה במחלה אחריו גיל ההתבגרות.¹⁸ במקרה כזה מוצאים שתקופת מינית זו נשכחה, והזיהרונות המודעים המעידים עליה נדחו. כבר צינתי שהייתי רוצה לקשור גם את האמנזיה הילידית אל פעילות מינית ילידית זו. בעזרת המחקר הפסיכואנליטי עליה בידינו להפוך את הנשכח למודע, ולסלק בכך כפיה אשר נובעת מהחומר הנפשי הלא-מודע. חזרה של אוננות הינקות – ההתרגשות המינית של תקופת הינקות חוותה בשנות הילדות אם כגירוי של דוגוג, אשר נקבע מהמרוכז, המעודר לסייע באוננות, ואם כתהlixir של מעין פליטה, שבודמה לקרויليلת של תקופת הבגרות מגיע לסייע ללא סיוע של פעולה חיצונית. המקורה האחרון שכיה יותר בקרוב יולדות לסייעת הינקות של הילדות. מבחינת קביעתו אין הוא מוכן לגמרי, ותנאי מוקדם ובמחצית השנייה של הילדות. לעומת זאת פעליה מהוקדמת יותר. הסימפטומים של לו הוא לעיתים קרובות תקופת של אוננות פעליה מהוקדמת יותר. התרומה החשובה לפעילות המינית הגברית שיתרום פעם דחף השליטה.¹⁷

* פסקה זו נוספת ב-1915, וכן גם כותרת הקטע הבא והניסוח, "ברך-כלל לפני השנה הרבייעית" המופיע בו.

18. נוספת ב-1915¹⁹; ושאלות השאלה מדווק נקשרת תחושת האשמה של הנוירוטים דרך קבע, כפי שהבחן בליילר (Bleuler, 1913) לאחרונה, אלה היזכרות בפעילות האוננות, בעיקר זו של תקופת ההתבגרות. שאלה זו מתייחסת עדין להסביר את תרומה לא ספק העובדה שהאוננות מראה את הגורם הפשטות והחשוב ביותר של תלות זו ותרומה לא ספק העובדה שהאוננות מראה את הפעלת המיניות הילידית ככלה, ולפיכך היא מסוגלת ליטול על עצמה את גש האשמה הקשור בה.

אוור פי הטבעת, או לנצלת לצורך יחסים עם הדמויות המתפלחות, היא אגב אחד משורשי העזרות, השכילה כל-כך בקרב הנוירוטים. כל משמעות אוור פי הטבעת משתקפת בעובדה שרק אצלנו נוירוטים מועטים לא נמצא מנהגים ותקסים סקטולוגיים קשורים להפרשת צואה מוחדים, עליהם הם שומרים בקפדנות ובחשאות.¹⁶

פעילות האזוריים הגנטליים – בין האזוריים הארוטוגניים של הגוף הילידי מצוי אוור אחד, שודאי אינו מלא את התפקיד המקורי ואינו יכול להוות נושא לאימפלסים המינניים הקדומים ביותר, אולם נועד לדברים גדולים בעמיד. אוור זה קשור אצל הילד, כמו אצל הילדה, בהטלת השתן (העטרה, הדוגן). אצל הילד נתון אוור זה בכיס של קרום ריר, כך שלא חסרים לו גירויים אשר נובעים מהפרשות, שעשוות לעורר את הגירוי המיני המוקדם. הפעילות המיניות של אוור אROUTוגני זה, השיך לאיברי המין עצמו עצם, הן ראשיתם של חי המין ה"נורמליים" בשלב מאוחר יותר.

תחושת ההנאה שמקומם זה בגוף מסוגל לעורר היא בלבתי נמנעת ולפיכך תורגת על-ידי הילד כבר בגין הינקות ותעורר את הצורך לחזור אליה. זאת בשל מצבו האנטומי של אוור זה השופע הפרשנות, בגין הרחיצות והשפושים הנרגמים מטיפול בגוף, ובגלל גירויים מקרים מסוימים כגון תנועת תולעי המעיים אצל ילדים. אם סוקרים את מכלול הפעולות שלפנינו וזוכרים שהשפעת הכללים לשמרת הניקון דומה להשפעת התתכלכות, לא ניתן להימנע מהתפיסה שעל-ידי פעילות האוננות שמצוות התינוק, שאינה פוסחת כמעט על איש, נקבעת עלילנותו העתידית של אוור אROUTוגני זה לגבי הפעולות המיניות בעמיד. הפעולה המסלקת את הגירוי וגורמת לסייעת מרכיבת מגיעה, משפושף של הילד או מליחן, צורה אחרת זאת שכיה ביותר אצל הילד אצלו. אצל הילד מרמות העדרת היד על-

16. [נוסף ב-1920:] במחקר, שעמוק עד מאד את הבנתנו ביחס למשמעות האROUTייקה האנאלית, הסבירה לו אנדריאס-סאלומה (Andreas-Salomé, 1916) שלhalbיסטוריה של האיסור הרשawn שמופייע בפני הילד, הינו, האיסור להפיק עונג מן הפעילות האנאלית וונצירה, יש השפעה מכרעת על כל התפתחותו. מן ההכרה הוא שבחודדותו זו מקבל היצור הקטן לראשונה מושג על סביבה העונייה את האימפלסים של הרחף שלו. הילד לומד להפירד את מהותו הלא-מהות וריה זו, ומבצע או את ה"הרחקה" הראונה של אפשריות ההנאה שלו. מאאן ואילך נשאר ה"אנאלי" כסמך לכל מה שיש לרחובו ולהפירו מהחיים. את ההפרדה הבודרה, הנדרשת מאוחר יותר, בין התהליכים האנאליים והגנטליים, סותרים והיחסים והאנגליגיות הפסיכוציאנליים, הקרים בין שתי הקבוצות. המנגנון הגנטלי נשאר בשכננות לקלואה ופתח ההפרשה המשולב במיניהם מסוימים, "ואיפלו, מבחינת האשאה, מגנון זה רק מושך מהקלואה".

17. טכניות לא-רגילות של אוננות בשנים מאוחרות יותר מצביעת, כmoroma, על השפעת ההtagברות על איסור האוננות.

כתוכנה אונושית וראשונית כללית. דחפים חלקיים – השפעת הפיתוי אינה מסיימת לחסוף את התנאים ההתחלתיים של הדחף המיני, אלא מבלבלת את הבנתנו אותם, בכך שבטרם עת היא מביאה אל הילד את האובייקט המיני, שהדריך המיני הילד עדין אינו מגללה בו שום צורך. ככל זאת עליינו להזות שוגן וכי המין הילדיים, למורות משקלת המכירע של שליטה אзорים אוטוגניים שונים, מכילים רכיבים שבאמצעותם ניתן לראות עוד מבדاشית כיצד אנשים אחרים משמשים כאובייקטים מיניים. סוג כזה של רכיבים הוא: הדחף להביט, אקסהיביציוניזם והדריך לאוצריות, אחרים. שמופיעים מתוך אידיאות מסוימות באזרים אוטוגניים, ורק מאוחר יותר חודרים קשרים הדוקים עם החיים הגנטיטיים*, ואולם עוד בשנות הילדות הם מרגשים כשאיפות עצמאיות ונפרדות מהפעילות המינית האוטוגנית. הילד הקטן הוא בראש ובראשו חסר בושה. יתר על כן, בשנים המוקדמות הוא מראה תענגוג ברור בחשיפת גופו תוך תוך הבלטת המיווחדת של איברי המין. בז'זגה של נטיה זו, הנחשבת לפטוריית, הינו, הסקרנות לדאות את איברי המין של אנשים אחרים, يتגללה קרוב לוודאי רק בשנות ילדות מאוחרות קצת יותר, כשהמכשול שברגש הבושה כבר הגיע לידי התפתחות מסוימת. בהשפעת הפיתוי יכול פטוריית ההצחה להיחפה לבעלת חשיבות גדולה באשר לחזי המין של הילד. ואולם מתוך מחקרי שעוסק בשנות הילדות של אנשים בראים, וכן של חולמים נורוטים, עלי להגיע לידי המסקנה שדחף ההצחה עשוי להופיע אצל הילד כביטוי מיני ספונטני. ילדים קטנים, שתשותמת-לבם הופנה פעם אל איברי המין שלהם, על-פי-ירוב זמן אוננות, רגילים לעשوت את הצד הנוסף קרים ללא סיוע חיצוני ולפתח התענוגיות עירנית באיברי המין של חבריהם למשך. מכיוון שההזדמנות לספק סקרנות כזו נתקנית על-פי-ירוב ורק בשעת סיוף שני צורכי ההפרשה, נעשים ילדים כאלה *voyeurs*; כמובן, לצופים גלbens בחטלת השתן ובהפרשת הצואה של אחרים. לאחר שלחה הדקה של נטויות אלו, נותרת הסקרנות לראות איברי מין זרים של בני אותו המין או של המין الآخر, ככפיה מיסרת, שבמרקם נורוטיים רכים יוצרת את הכוח המנייע החזק ביותר לעיצוב הסימפטומים. רכב האcordיות של הדחף המיני מתפתח אצל הילד מותך אידיאות גדולה עוד יותר בעועלות המינית האחרת, זו שקשורה לאזרים האוטוגניים. האcordיות קרוכה לאופי הילדי, שכן המהסום העוזר את דחף השיליטה נוכחת כאמור של חולות, דהיינו היכולת לחמל, מפותחה מאוחר יחסית. כידוע טרם הושגה האנגליזה הפסיכולוגית היוסרית של דחף זה. אנו רשאים להניח שהאמפולס לאcordיות נובע מרחף השליטה, והוא מופיע בתקופה מסוימת בחיי המין, אשר בה טרם קיבלו איברי המין את תפקידם המאוחר יותר. דחף השליטה שולט אז בשלב של

סיבות פנימיות ונסיכות חיצונית הן הקובעות את הופעתה המוחדשת של הפעולות המיניות. ניתן לשער שני סוגים אלה במקביל מחלת נוירוטים, מותך עיצוב הסימפטומים, ואפשר לגלוותם כבודאות גם בעזרת החקירה הפסיכואנליטית. על הסיבות הפנימיות ידובר מאוחר יותר; הנسبות החיצונית המקריםות, שבאמצעותם הופך הילד בטרם עת לאובייקט מיני ולומד, בנסיבות מרגשות, לחווית את הסיפוק שכא מואהורים הגנטיטיים; סיוף שאותו הוא נאלץ לחדר, על-פי-ירוב, בעזרת אוננות. פיתוי כזה מופעל על-ידי מבוגרים או בא כתוצאה מפגש עם ילדים אחרים. לא אוכל להזכיר שבסמה שלו משנת 1896, "על האטיאולוגיה של ההיסטריה" (Freud, 1896), הגזמתי במידת שכיחותה או משמעותה של השפעה זו; אפקט-שייטם ידעתי אז שיתיכן כי אנשי שנשאו נורמליים עברו בשנות ילדותם אותן חוותות, ולפיכך הערכתי את הפיתוי יותר מאשר את הגודמים המופיעים בקונסטיוטציה ובהתפתחות המינית.¹⁹ מוכן שכן צורך בפיתוח כדי לעורר את חי המין של הילד, ומוכן שהתעוררות כזאת יכולה להתறחש גם באופן ספונטני מותך סיבות פנימיות.

נטיה פטוריית פולימורפית – מאלף לדעת שב להשפעת הפיתוי, יכול הילד להפוך לפרורטיבי באופן פולימורפי [רב-צורות], וכן אפשר להדיוו לכל הסטיות האפשריות. עובדה זו מראה שהילד מביא עמו על-פי נטיהו, את ההתאמה לכך. כיוון שהסקרים הנפשיים נגד פריצות מינית, דהיינו, הבושה, הגועל והמוסר, טרם נקבעו, או שהם מצויים בתחום עיצוב, נתקל המימוש הסוטה בהתנגדויות מסוימות, בהתאם לגילו של הילד. במצבים אלה מתנהג הילד באופן דומה לזה של אשה בלתי מותרכת ממוצעת, שהשתمرة אצל אותה נטיה פטוריית פולימורפית. בתנאים דגילים, יכולת אשה זו להישאר נורמלית מבחינה מינית, אולם תחת הדרכתו של מפתחה זרין, היא תטעם את טעמן של כל הפרורטויות ותדריך בהן לשם פעלולותה המקצועית. לאור מספרן פולימורפית, כלומר ילדיות, מנצלת הזונה לפעלולותה המקצועית. לאור מוסר העזום של זונות, ונשים אחרות שיש ליחס להן את ההתאמה לזנות אפקט-שייטם שעוסקות במקצוע, אידיאפסר שלא להכיר בנטיה השווה לכל הפרורטויות

19. ה. אליס בנספח למחקר על "הריגש המיני" (Ellis, 1903), מביא מספר עדויות אוטוביוגרפיות של אנשים – שנשארו מאוחר יותר בחויהם נורמליים ממידה מרובה – על האימפלסים המיניים הראשונים שלהם בילדות ועל הסיבות שעוזרו אותם. עדויות אלה סובלות כמובן מן מכש איןן הן מכילות את התקופה המוקדמת הפסיכו-היסטורית של חי המין, תקופה המוטרנת על-ידי האמנזיה הילידית, אשר אפשר להשלימה רק על-ידי פסיכואנליה הנערכת על היחיד שהפרק לנירוטי. אפקט-שייטם, יש Urk לעדריות אלה ביוירר מוכן אחד, ובירורים מסווג זה הם שהובילו אותו שנייה בהנחות האטיאולוגיות, שינוי שצוין בטקסט.

החקירה המינית הילדית^{*}

הדרחף לדעת – סמוך לזמן שבו חyi המין של הילד מגיעים לפרקתם הראשונה, החל בשנה הששית בחיו ועד לשנה החמישית, מופיעה אצלו התחלה של אותה פעילות המיווכשת לדחף לדעת או לדחף החקירה. הדרחף לדעת אינו יכול להימנות על הריכובים הדחפיים האלמנטריים, ואף אינו יכול להיכוף באופן לבני לMININOT. מצד אחד מבטאת פעלותו צורה מעורנת של דחף לשיטות, ומצד שני הוא פועל בעורת אנרגיה של הדרחף להביט. אך הקשר בין חyi המין הוא משועוטי במיוחד, שהרי למදנו מתוך הפסיכואנליה שדרחף לדעת אצל הילדים נמשך כצורה חזקה אל בעיות המיניות, והוא מופיע עוד בתקופה מוקדמת ובצורה אינטנסיבית, וביעות אלה הן אולי שמעוררות אותו.

奇特 התספינקס – אינטראסים מעשיים ולא תיאורתיים, הם שפעלים את מלאכת הפעילות המחקנית אצל הילד. האIOS על תנאי קיומו עם הצטרכותו האmittית או המשוערת של ילד חדש, החש מפני אובדן הדאגה והאהבה הקשורים במארע זה, הם אשר מחדדים בילד את הנטייה להרהורים ולמחשבות הקרניות. הבעיה הראשונה שמעסיקה אותו, בהתאם למולך זה של התערורות, אינה שאלת ההבדל בין המינים, אלא החרה: מהין אינם הילדים? וזה גם החרה אותה חידת התספינקס מתibi, בשינוי צורה שבקלות ניתן להזכיר לקדומותה. תחילתה מקבל הילד את עובדת קיומם של שני מינים ללא שום חששות והתנגדות. הבן מניח כמובן מאליו את קיומו של איבר מין כמו שלו אצל כל מי שהוא מכיר, ואין הוא יכול לישב את חסוננו של איבר מין כזה עם מושגיו על אנשים אחרים.

תסביך הסিורים וקנאת הפין – הילד דבק באמונה זו ומגן עליה בעקשות מפני סתרות הנזירות עד מהרה כתוצאה מהתבוננות. רק לאחר מאבקים פנימיים קשים (תסביך הסিורים) הוא מוטה לעלה. התחליפים של פין אבוד זה של האשה מלאים תפקיד ממשועורי בעיצוב של פרודוסיות מגונות.²¹

הנחה שלכל בני-האדם יש אותו איבר מין (וכרי) היא הראשונה מבין התיאorias הילדיות שונות מזרות והורות-התוצאות. העובדה שהמדע הביו-לוגי מאשר את דעתו הקדומה של הילך, ומכך בגרוגן הנשי כתחליף אמייתי לפין, מועילה לילד אך מעט. הילדה הקטנה אינה מגיבה ברוחיה דומה כשהיא רואה את איבר המין של הילד המועוצב באופן אחר. היא מוכנה להכיר בו מיר, ומתמלאת בקנאת הפין, שmagua לשיאה במסalah, שתהיה חשובה בעתיד, להיות

* כל הקטע על החקירה המינית הילדית הופיע לראשונה ב-1915.

21. גוסף ב-1920]: אנו רשים לדבר על תסביך סיורים אף אצל נשים. גם ילדים וגם ילדות יוצרים את התיאוריה שלאשה היה פעם פין, שאבד כתוצאה מסירוס. המסקנה אליה הם מגיעים לבוטר, שלאשה אין פין, מותירה אצלן הזר, לעיתים קרובות, ולזול מתמיד במנח האחר.

חיי המין, שהוא נתאר מאוחר יותר כארגון פרא-גניטלי²². ילדים, שאוצרותם כלפי בעלי-החיים וחבריהם למשחק בolute במיוחד, מעורדים, בדרך כלל בצד, את החדר בדבר פעילות מינית אינטנסיבית עוד טרם עת, שמקורה באזוריים אROTוגניים. נראה שאצל ילדים אלה תפיסת הפעילות המינית האROTוגנית מקומ מרכז, בכך כגרות מוקמת בזמנית של כל הדחפים המיניים. חסוננו של מהסום החמלת נושא עמו את הסכנה שקשר זה – אשר נקשר בילדים – בין דחף האוצרות והדחפים האROTוגניים – תגלחה, מאוחר יותר בחיים, ככלת ניתן להתרה.

מאז ימי הווידויים של ז'אן ז'אק דוטו, מוכך לכל המהנים אותם גירוי מכאייב של עוז העכו כשרוש האROTוגני של הדרחף הפסיכובי לאוצרות (המוזכרים). בצד

- העלו המהנים מותק זה את התביעה שהעונש הגוף, הפוגע על-פי-דרכו בחילך זה של הגוף, לא יכול על הילדים, שאצלם עלול הלבידו להידק לאפיקים הצדדים,²³ בغالל הדרישות המוחרות יותר של החינוך התרבותי.

* שני משפטים אלה הוצעו באופן הנוכחי ב-1915. ב-1905 וב-1910 הם נסחו כך: "ניתן להניח שדחפי האוצרות עלולים לemuשה הם בלתי תלולים במיניות, אבל ככלים להתאחד אליהו בשל מוקדם, בغالל אנטומוזיס קשרים מוצלבים סמוך לנקיות המוצה שלהם. בכל אופן, התמצפה מלמדת אותנו שהחפות מינית והחפות מינית והחפות מינית והאוצרות נתנות להשפעות הדדיות שנגבילות את איז-הטלות של שתי מערכות זהבבים אלה".

20. גוסף ב-1910]: את הטיעונים שהציגו לעיל על המיניות הילדית ניסחת ב-1905, בעיקר על יסוד חקירה פסיכולוגית של מוגרים. באותה שעה איד-אפשר היה לנצל במידה מלאה את התמצפה הישיידה בילד, וזה הניבה רק רמזים בודדים וכמה אישורים בעלי-ערך. מאז עלה בידינו, בזכות אנליזה של מקרים אחדים של מחלות נוירוטיות בגיל הלודות הרך, להציג לידי הבנה ישירה של הפסיכוסקסואליות הילדית. אני יכול לפחות שהתמצפה הישיידה חיזקה באופן מלא את המסקנות מתוך הפסיכואנליה, וכך הגישה עדות מובהקת על מהימנותה של שיטת מחקר זו. ווסף לכך לירמה "האנגלייה של פוביה אצל ילד בן חמיש"²⁴ כמה דברים חדשים, שהפסיכואנליה לא היתה מוכנה לקרואות. למשל, שהסמליות המינית, דהיינו, דימוי המין בעורות אובייקטים ויחסיים שאנשים מינים, נעוצה בשנים ראשונות אלה של יכולת הדיבור. עוד הוסבה תושמת-לבבי אל חסר בדברים שלעיל, אשר למען הבירויות מתארים את ההבחנה המושגת בין שני השלבים של אוטוארויזם ואהבת האובייקט גם בהפרדה בזמן. אבל מודה האנגוליות שצוטטו (כמו מתוך המדע שמוסר בל, ראו לעיל [Bell, 1902]), מתברר שהילדים בגיל שלוש עד חמיש שנים מסוגלים לבחירה ברורה של האובייקט, שמלווה באפקטים חזקים. וב-1910 בלבד נמשכה הערה זו כלהלן: תוספת לידע שלנו על חי המין הילדיים שעיניין לא הזכורה בטקסט המתיחס להquiry המינית של ילדים, מתיחסת לתיאוריות שאלייהן מובילים הילדים עקב חיקיות אלה (וראה מאמר שלי על הנושא בקובץ זה), להשפעה החשוכה של תיאorias אלה על נירוזות מאחרות יותר, לתמצאות של חיקיות לאלה ולקשר שלן להחפות הכוחות האנטלקטואליים של ילדים.

אף היא עצמה בן.

תיאוריות הלידה – אנשים רבים יכולים להזכיר בבירור בתקופה שלפני גיל ההתבגרות, עד כמה עזה הייתה התעניינות בשאלת: מאין באים הילדים. הפתורונות האנטומיים היו שונים מאוד זה מזה: הם באים מן השדיים, או שהם נחתכים מהגוף, או שהטברן נפתח כדי לפנות להם מקום מעבר.²² מחוץ למסורת האנגלית רק לעיתים רחוקות מתרחשת היוזרתו בחקירה דומה של שנות הילדות המוקדמות. רק החקירה הודקה מזמן, אולם תוצאותיה איחודות. ילדים באים לעולם על-ידי משחו שנאכל (כמו בגאות), והם נולדים דרך המעיים כמו יציאת האזואה. תיאוריות ילדיות אלה מזכירות תנאים מסוימים במלכת החי, במיזח את פתח הקלאקה של סוגים בעלי-חיים הנמצאים בדרגה נמוכה יותר מהיוונים.

תפיסה סأدיסטיבית של יצורי המין – אם בגיל רך נועשים הילדים לצופים בעלי כורחים ביחסם בין מכוגרים, בכורה הוזמנות, או בשל אמונהם האיתנה של המבוגרים כי הילד אינו מסוגל עדין להבין שם דבר מני, מובן שהם תופסים את האקט המיני כמו התעללות או השתלטות, מבונן הסאדיסטי. הפסיכואנליה מאפשרת לנו להיווכח שרשות מסווג זה אשר נטבע בילדות המוקדמת תורם רבות לנטיית התקה סأدיסטיבית מאוחרת יותר של המטרה המינית. ילדים עוסקים הרבה בשאלת מהו המגע המיני, או כפי שהם מבינים זאת, מה עושים בנישואין. את פתרון הסוד הם מחפשים על-פי-ידrob בפעולות משותפת בין ילדים, פעילות שענינה הוא תפקודו השtan או הזוג.

כישלונה האופייני של החקירה המינית הילידית – בדרך כלל אפשר לומר על התיאוריות המיניות הילידיות שכן בכואות של הקונסיטוטציה המינית של הילד עצמו. למרות הטעויות המוגחות, הן מעידות על הבנה גדולה יותר ביחס לתהליכי המיניות מזו שהיינו מוכנים לויצויהן. הילדים מוכנים בשינויים החלים במהלך הרינה של האם וידועים לפרושים נכון. אגדת החסידה מסופרת לעיתים קרובות באוני שומעים שמתייחסים אליה בא-אמון עמוק אך על-פי-ידrob בשתיקה. אולם, שני גורמים נשארים בלתי ידועים בשלב החקירה המינית הילידית: תפקוד הרוע המפה, וקייםו של פתח המין הנשי. אלה הן, אגב, הנקודות שבחן הארגון הילידי עדין אינו מפותח, ולבן מאמץ של החוקרם הילידים נשאר בכל זאת עקר, ומסתומים בויתור, שלא אחת מותיר נזק מתmeshג הנגרם לדוחף פירושה הוא צעד ראשון לקרה התמצאות עצמאית בעולם, והוא יוצר ניכור רב עצמה בין הילד לבין המכוגרים שבסביבתו; אותם מכוגרים שקדום לכך נחנו מאמוני המלא.

22. גוטס ב-1924]: בשנות ילדות מאוחרות אלה יש שפע גדול מאוד של תיאוריות מיניות. בטקסט מובאות מתכו דוגמאות מעטות בלבד.

שלבי התפתחות הארגון המיני*

עד עתה הכלנו את אפיונו של חי המין הילדיים על-ידי האוטו-אורטוטיות (כלומר, האובייקט נמצא בגוף הילד עצמו), ועל-ידי שאלת הדחפים החלקיים הבודדים אל השגת ההנאה כשיין ביניהם קשר או תלות. תוצאות התחפתחות המינית מהוות את החיים המיניים הקוריים נורמליים של המבוגר, וככלולות את הCAPEת ההנאה לשירותו של תפקוד הרבייה, ואת הCAPEת הדחפים החלקיים לשירותו של איזור אROTוגני אחד. כל אלה יוצרים ארגון מוצק לשם השגת המטרה המינית באובייקט מני זו.

ארגוני פרה-גניטליים – לימוד העכבות וההפרעות בתהליכי התפתחות זה, אשר מושג בעזרת הפסיכואנליה, מאפשר לנו להבחין בהחלות ובשלבים מוקדמים של ארגון הרחפים החלקיים, אשר יוצרים מעין משטר מיני. שלבים אלו של הארגון המיני מתנהלים באופן נורמלי ללא הפרעות, כשהם חוזפים את עצמן רק ברמזים. רק במקרים פתולוגיים הם נעשים פעילים ומתגברים בהסתכבות פשוטה.

אנו נכנה בשם ארגונים פרה-גניטליים את אותם ארגונים של חי המין, שבהם האזורים הגניטליים טרם תפסו את תפקודם העיקרי. עד עתה הכרנו שניים, שנדרמים חזרה אל מצבים חייתיים קמאיים.

ארגון מני פרה-גניטלי ראשון הוא הארגון האוראלי, או אם נרצה, הקניבלי. הפעולות המינית עדין אינה מופרدة כאן מן האכילה, ולא מוכחים בתוכה ייגודים. האובייקט של הפעולות האחתי הוא גם זה של האחורת, המטרה המינית מתבטאת בהטמעת האובייקט, שהוא הדוגמה למה שמאוחר יותר יופיע כהזהות, וימלא תפקיד נשפי ממשמעותיו ביותר. במצויה מנוטקת הפעילות המינית זה, שرك הפטולוגיה כופה אותו علينا. במצויה מנוטקת הפעילות המינית מהפעילות התזונתית, ומחליפה את האובייקט הזר בתמורה לאובייקט המצויב בגוף הילד עצמו.²³

שלב פרה-גניטלי שני הוא הארגון הסאדיסטי-אנאי. כאן מפותחת כבר הניגודיות, העוברת כחוות השני בחי המיניים. אולם עדין אין-אפשר לקרו לה ניגוד גברי-נשי, אלא יש לכונתה ניגוד אקטיב-פסיבי. האקטיביות נוצרת כתוצאה מרחף השליטה הפועל על מערכת השרירים של הגוף, ואילו הקロום הרירי האROTוגני של 피 הטבעת, ניצב קודם לכל, כאיבור בעל מטרה מינית פסיבית.

* פרק זה נוסף ב-1915. 23. גוטס ב-1920]: בעניין שרידים של שלב זה אצל נוירוטים מכוגרים השווה את מחקרו של אברהם (Abraham, 1916).

ונוסף ב-1924]: במחקר מאוחר יותר, הפריד אברהם שריד אהורי זה, וכן את השלב הסאדיסטי-אנאי המאוחר יותר, לשתי תתי-הזרות, שמאפיין אונן היחס החדשה אל האובייקט (Abraham, 1924).

על-ידה למצב של נסיגה. גל הראשון זה מתייחד באופי הילדי של מטרותיו המיניות. הגל השני מתחילה עם גיל התבגרות וקובע את העיצוב הסופי של חמי המין. העובדה שבחירת האובייקט מתרחשת בשני זמנים משפיעה בעיקר על תקופת החבון, אולם היא מקבלת חשיבות רבה ביחס להפרעות במצב הסופי של חמי המין. תוצאות בחירות האובייקט הלידית הזרורות לתוך התקופה המאוחרת יותר. יש שהן נשארות ומשתמרות כcallocה או שהן עוברות רענן בתקופת התבגרות עצמה. אולם כתגובה מהתקפות מצב ההרחקה, המתרחש בין שני השלבים, הוצאות מתגלות כבלתי ניתנות לשימוש. המטרות המיניות של הוצאות בחירת האובייקט עברו ריכוך, והן מתחות עתה את מה שניתן לכנות בשם עורך החיבה של חמי המין. רק החקירה הפסיכואנליטית יכולה להוכיח שמאחוריה העדרינות, וכמעט שלא ניתן להעירכה מבלתי הcheinן. אנו רשים אפוא לצורות שהמשך המאמץ האנלייטי יזמין לנו בעתיד מידע רב יותר על מבנה התקופת המיני הנורמלי ועל התפתחותם.

כדי להשלים את תמונה חמי המין הילדיים יש להוסיף את העוברה, שלעתים קרובות או בדרך קבועה, מתקימת בחירת האובייקט, שהזונה אופיינית לשלב התפתחות של גיל התבגרות, עוד בשנות הילדות, באופן שככל השאייפות המיניות מתכונות כלפי דמות יחידה, שדרכה הן רוצחות להשיג את מטרותיהן. זהה, אם כן, התקופות הגדולה ביותר שאפשרית בשנות הילדות אל העיצוב הסופי של חמי המין לאחר התבגרות. ההבדל בין חמי המין בשנות הילדות, לעומת אלה של גיל התבגרות, טמון בכך שצירוף הדחפים החלקיים וכפיפותם לדומיננטיות של אי-ברוי המין אינם מתרחשים בילדות, או שהם מתרבעים רק באופן בלתי מושלם ביותר. קביעת דומיננטיות זו והכפפה לשירות הרבייה היא אפוא השלב האחרון שאותו עובר הארגון המיני.²⁴

בחירת האובייקט בשני זמנים – ניתן להיווכח כי העבודה שכחית האובייקט נעשית בשני זמנים ובשני גלים היא התרחשות טיפוסית. תחילתו של הגל הראשוני מתרחשת בין גיל שנתיים^{*} וחמש והוא נוצר על-ידי תקופת החבון, או מובא

מקורות המיניות הילדיות

חורך כדי查明 לעקב אחר מקורות הדחף המיני, מצאנו שהగירוי המיני נוצר (א) כתבנית של סיפוק שנחוצה מותך לתחליכים אורוגניים אחרים, (ב) על-ידי גירוי פריפריאלי מותאים של אזורים אוטוגניים, (ג) כביטוי לדחפים" שמוצאים עדין אין מובן לנו במלואו, כגון הדחף להביט ודחף האכזריות. המחקר הפסיכואנליטי, החוזר אל הילדות מותך תקופת זמן מאוחרת יותר, ובזמן-מנית גם מתבונן בילד, פועל עתה במשותף כדי להציג על פעילות עקבית של מקורות אחרים לגירוי המיני. ההתבוננותobilות להקה בחסר, מפני שהיא בוחנת אובייקטים שקל להבינים שלא כהלה; ועל הפסיכואנאליזה מבקשת העובדה, שיכולה להגיע אל האובייקטים שלה, כמו גם אל מסkontיה, נעשית רק בדרכם עיקות ביותר.

אולם בפועל תחומי השגות שתיהם השיטות מידת מספקת של וראות. בחקרות האזוריים האוטוגניים מצאנו, שמדוברות אלה בעור מודאות על עלייה בעוצמת סוג רגישות לגירויים; רגישות שקיימת במידת מסוימת על פני כל שטח העור. לא נופטע אם כן למשמעו, שלסוגים מסוימים של גירוי כלילי של העור ניתן ליחס השפעות אוטוגניות ברורות ביתר. בין היתר נבליט בראש ובראשונה את הרגישות להבדיל הטמפרטורתי. אולי כך נוכל גם להבין את ההשפעה התרפואית של אמבטיות חמות.

גירויים מבנים – עליינו לדון כאן בהיווצרות הריגוש המיני באמצעות חנודות מכניות ריתמיות של הגוף, שיש להבחן בהן בשלוש פעולות גירוי: (א) זו הפעלת

(blastoporus) של המבנה העובי, מה שנראה כאבטיפוס ביולוגי של התפתחות הפסיכוסקסואלית (Abraham, 1924).

(Abraham, 1924). מאוחר יותר אני-עצמי שניתתי תיאור זה, בכך שהכנטטי להתפתחות הילדות, אחרי שני הארגונים הפרה-גניטליים, שלב שלישי. שלב זה כבר וואי להזכיר גניטלי, הוא מראה אובייקט מיני ומהידה מסוימת של התקופות השאייפות המיניות אל אובייקט זה. אבל נבדל בכך שהוא חשוב מהארגון הסופי של הרגשות המיניות אל רק סוג אחד של איבר מין, הזכרי. לפיקך קראתה לו בשלב הפאלי של הארגון, "הארגון הגניטלי הילדי". מד-1923, בקובץ ח). האבטיפוס הביולוגי שלו, לפי אברהם (Abraham, 1924).

* ב-1915 היה כתוב: "בין גיל שלוש וחמש". השינוי נעשה ב-1920.

פיזיולוגי ("מי שאוהבים זה את זה, עוקצים זה את זה"), שיכת לסייענים המוקדמים המובהקים של בחירות האובייקט, המכונת אל אדם זה. אחר המקורות לדחק הסדריסטי הוא עידוד הגירוי המיני על-ידי פעילות שרירית. לגבי אנשים רבים, הקישור הילדי בין התכתשות לבין ריגוש מיני היה מן הגורמים שיקבעו, לאחר יותר, את הכוון המועדף של הדחף המיני שלהם.²⁷

תהליכי אפקטיביים – המקורות הנוטפים של הגירוי המיני אצל הילד פחות מוטלים בספק. על-ידי התבוננות בז'אנר ועל-ידי מחקר שייערך מאוחר יותר, קל לקבוע שככל התהליכי האפקטיביים האינטנסיביים יותר, אפלו-ריגושים המתילים אימה, מתקרבים אל המיניות. קביעה זו עשויה לתרום לבנת השפעה הפתוגנית של ריגושים כאלה. אצל תלמיד בית-ספר יכול הפחד מפני המבחן או המתיחות הכרוכה בתפקיד בעיה סבוכה, להיות משמעותי ביחס להתרפות של גילויים מיניים. הוא גם יכול לקבוע את היחס אל בית-הספר בכך, שבנסיבות אלה מופיעה לעתים קרובות לידי תחושת גירוי שמעוררת נגיעה באיברי המין, או שופיע תחילה של כעינ-פליטה, הכרוך בתוצאות מביבות. התנהגות הילדים בכיתה-הספר, אשר מציבה בפני המורים חידות לא מעות, רואיה שיתיחסו אליה מתוך זיקה אל מיניותם המתפתחת של הילדים. מבחינה מינית, השפעה המגירה וחיליה או זועה, אשר כשלעצמם אין בהם משום הנאה, כגון אפקטים של פחד, והיא, מן הסתם, ההסביר לכך שאנשים דברים כל-כך>Rודפים אחר החוזמןות להוויה ריגושים כאלה. רק נסיבות נלוות מסוימות, כגון שיקור הריגושים לעולם בדיוני, לקרייה או לתיאטרון, מקנות את החומרה של תחושת אידה-הנאה.

אילו אפשר היה להניח שבסתchos מכאן בקשר למיניותם נורעת אותה השפעה ארכו-גנטית, במיוחד אם הכאב מומתק או מרווח על-ידי תנאי נלווה, או טמון היה ביחס זה אחד המקורות העיקריים לדחף המזוכיסטי-סאדיסטי, שאת

מורכבותו הרובגוניתanno הולכים ומבינים רק בהוראה.²⁸

עבדה אינטלקטואלית – לבסוף, אי-אפשר שלא להבחין, שגם ריכוז הקשב הנדרש לביצוע פעולה אינטלקטואלית ומאמץ רוחני בכלל, מביא אצל צעירים רבים ובקרב בוגרים יותר, לידי גירוי מיני. גירוי זה יכול להיחשב, ללא ספק, ליסוד המצדך היחיד שנitin ליחס לו הפרעות עצביות כתגובה על "מאמיד-יתר" רוחני, הסבר שבדרך-כללו הוא כה מופוק.

27. [נוסף ב-1910]: האנליה של מקרי הבעיות הליכה נוירוטיות, ופוביות מרחבים, מסלkat כל ספק באשר לאופי המיני של ההנאה מתנוועה. החינוּך התורבותי המודרני משתמש, כידוע, בספרות, כדי להסביר את רעת הנעור מהפעילות המינית; נכון יותר לומר, שהוא מחליף לו את התענגות המיני בהנאה מהתנוועה, מאלף ומהזיר את הפעולות המינית אל אחד מרביביה האוטו-אוטוטיים.

28. [נוסף ב-1924]: מה שמכונה מזוכיזם "ארוטוגני".

על המנגנון החושי של העצבים הוטיבולריים, ב) זו הפעלתה על הגוף, ג) זו שפעולות על החלקים הפנימיים, כגון: שרירים, מגונני הפה-קם. בغالל תחשות ההנאה הנוצרות תוך כדי כך, ראוי להבהיר שלאוורך כברת דרך ארוכה אנו רשים לשמש ללא הבדל בביוטים כגון: "גירוי מיני" ו"סיפוק מיני". מאוחר יותר יזכיר אותנו דבר זה לחפש הסבר. זהה, אם כן, הוכחה להנאה הנוצרת על-ידי תנודות גוף מכניות מסוימות, אשר גורמות לכך שלילדים אהובים משחקן תנועה פסיביים כמו למשל להתנדנד בנדנד או להיות מונפים באוויר, ויש מהם שדורשים לחזור על כך שוב ושוב.²⁶ ננענו העрисה ממש כידע דרך קבע אמצעי להרדה של ילדים לא גוגעים. גם לתנודות הנסעה ברכבת, ומאותר יותר לנסעה ברכבת, יש השפעה קוסמת על ילדים גדולים יותר. כל הנערים רוצים להיות לפחות פעם אחת בחיים מבקרים וכוכבות או נגנים. עובדה מתמחה היא העוצמה בה מתעניינים ילדים בנסעה ברכבת, אשר הופכת את הנסעה באותו גיל שבו הפעילות של יצירת הפנטזיות נמצאת בעיצומה, וכן לצר פניה התגברות, לגרעין של סמליות מינית מובהקת. הכוורת קישור בין הנסעה ברכבת לבין המיניות נובע בכרורו מתחוך אופיין המהנה של תחשות התנוועה וההיטלטלות. אם מתערבת במצב זה הבדיקה, תוך שהיא משנה הרבה מן העדפות הילדות ויוצרת את היפוכן, גיבוי אותם אנשים, מהתבגרים או כבוגרים, על הנגע והנדנד בתחשות בchildה. הם יהייו תשושם מאוד מן הנסעה ברכבת, ייטו להתקפי פחד בשעת הנסעה ויישמו, בغالל פחד רכבות, מהזורה על התהנסות המכhiba.

כאן מופיעה העובדה, הבלתי מובנת עדין, שהנוירוזה הטריאומטית וההיסטירופומית ודמות היסטריה הקשה, נוצרת מתחוך צירוף של אימה ווזעוזה מכני. מכל מקום אנו רשאים להניח, שהשפעות אלו, אשר הופכות באופן מצומצם למקורות של גירוי מיני, גורמות, אם הן פועלות בעוצמה חזקה מדי, לערערו עמוק של המנגנון המיני או היכימה שלו.

פעולות שרירים – ידוע לכל שפעילות שרירים אקטיבית מרובה היא בגדיר צורך הילד, והוא שואב ממנו הנהה וסיפוק. השאלה אם יש להנאה זו קשר כלשהו אל המיניות, ואם היא עצמה כוללת סיפוק מיני או מהויה עילה לגירוי מיני, כפופה לשיקולים ביקורתיים. שיקולים אלה יכוונו, מן הסתם, נגד הקביעה הכלולוה בדברים שאמרנו קודם לכן; דהיינו, שהנאה הנוצרת מתחוך תחשות של תנוועה פסיבית היא בעלת אופי מיני או פועלת כמעוררת גירוי מיני. אבל עכבה היא שאנשים רבים מוסרים כי היו את הסימנים הראשונים של ריגוש באיברי המין שלהם במהלך התכתשות או היאבקות עם חברים למשחק, מפני שזו מצב שבו מלבד מאמץ השרירים הכללי, מתרחש גם מגע רב בעורו של הירב.

הנטיה לתקופות עם ארם מסוים, ובשנים מאוחרות יותר הנטיה לרכיב

26. יש אנשים שיכולים להזכיר כי בשעת ההנדנדות הם חוו את זרימת האוויר באיברי המין שלהם וחוו זאת כהנאה מינית.

שגורם זה הוא שמאפשר לנו להבין את הפרעות האכילה, כשהתפקידים הארוטוגניים של האזור המשותף הם מופרעים. אם אנו יודעים שריכוז הקשב מסוגל לעורר התרגשות מינית, הרי מתאפשר על הדעת הנחה של-ידי פעללה באותה דרך, אם כי בכיוון הפוך, ישפייע מצב הריגוש המיני על השליטה על הקשב. חלק ניכר מתוך הסימפתומטולוגיה של הנירוזות, שאינו מייחס להפרעות של התחליכים המיניים, מתבטא בהפרעות של תפקודים גופניים אחרים שאינם מיניים; ופעולה זו, שעד עתה הייתה בלתי מובנת, נעשית פחות מתחמיה, אם היא מהויה רק צד שני למתבצע, של ההשפעות הגורמות ליצירת הריגוש המיני.

אבל הכרה הוא שאוthon הדריכים שדרבן מתחפשות הפרעות מיניות אל שאר התפקידים הגופניים ימשכו בתחום הכריאות, לפעולה חשובה אחרת. הכרה הוא שבدرיכים אלה התבצע משיכת כוחות הרחף המיניים למטרות אחרות שאין מיניות, ככלומר: לעידון המיניות. עליינו לסייע בהודאה שעל דרכים אלו, שקיימות ודאי, וקרוב לוודאי כי ניתן להלך בהן בשני הכוונים, עדין ידוע בודאות רק מעט מאוד.

אם נסקרו, על-פי בוחנות ורמיום אלו – שאינם מושלים באיכותם ובמשמעות הכלליים הבאים: גורמים רבים וdagim לכך שתהליכי הגירוש המיני יצאו לדרכו, אף שהותם העשויה נשתה חידתית עכברנו. בראש ובראשונה דוגמים לכך פועלות הגירושי משתי העור החונניים ושל איברי החונניים, ובאופן המידי ביותר פועלות הגירושי של מקומות מסוימים שיש לצינים כאזוריים ארוטוגניים. אין ספק שבמקורות אלה של הגירוש המיני, קובעת איקות הגירושים, אם כי גורם העוצמה (בכך) אף הוא אינו מבוטל. אולם מלבד זה, קיימות באורגניזם פועלות שבמיאות לכך שהגירוש המיני נוצר כפעולה צדדית בצד שורה ארוכה של תחליכים פנימיים, מיד כשעוברת עצמת התהליכים אלה אל מעבר לגבולות מותאים מסוימים. מה שכינינו בשם הדריכים החלקיים של המיניות, נובעים במישרין מותקן מקורות פנימיים אלה של הגירוש המיני, או שהם מורכבים מגורמים של מקורות אלה ומאזורים ארוטוגניים. יתרכן אף שבאורוגניזם לא מתרחש שום דבר חשוב שאינו תורם את רכיביו לגירוש הדחף המיני.

ברגע זה נראה לי שלא ניתן להביא מסקנות כללות אלה לידי ודאות ובhairות גדולות יותר, ולדעתני, אחריםים לכך שני גורמים: ראשית כל, החידוש שבכל צורת ההתבוננות, ושנית, העובדה שהותם של הגירוש המיני אינה ידועה לנו כלל. עם זאת אני רוצה לוטור על שתי העורות אשר מבטיחות לפתחו לנו אשנב לmorphisms.

קונסטיטויציות מיניות שונות – א) כשם שקדום לנו מצאנו אפשרות לקבוע ריבוי של קונסטיטויציות מיניות מולילות, על סמן השוני בתפקידות האזוריים הארוטוגניים, כך יכולים אנו עתה לנסתור דבר דומה, בהכלילנו את המקורות העיקריים של הגירוש המיני. אנו רשים להנעה שמקורות אלה מספקים עrozci גירושי אצל בני-האדם, אלא אצל כולן מתרחש הגירושי באותו עצמה, וכי בתפקידות המועדרת של המקורות הבודדים לגירוש המיני טמון גורם נוסף להבנת הקונסטיטויציות המיניות השונות.²⁹

דרך השפעה הדנית – ב) אם נזוב את צורת ההבעה המושאלת אשר בה דבקנו זמן כה ממושך, כשיידרנו על "מקורות" הגירוש המיני, נוכל להגיע אל ההשערה שאפשר גם לעבר בכיוון הפוך דרך כל דרכי הקישור שמובילות לתפקידים אחרים אל המיניות. אם, למשל, השימוש המשותף לשני הדריכים של אזור השפטים הוא סיבה לכך שבתהליכי האכילה נוצר גם סיפוק מיני, הרי

29. נוסף ב-1920]: מכל האמור לעיל עולה, כמסקנה ללתி נמנעת, שיש לייחס לכל יחיד ארוטיקה אוראלית, אנאלית ואורתראטיבית (קשורה להשתנה), ושבקביעת התסביכים הנפשיים המקבילים לאלה, אין שום שיפוט של אבנורמליות או נירוזה. ההבדלים בין הנורמלי לאבנורמלי יכולים להיות טמוניים רק בחוק היחס של הרכיבים הבודדים של הרחף המיני, ובשימוש שנעשה בהם במהלך התפקידות.